

LITERATURA

ARTS

CIENCIAS

Periòdich catalanista

SURT ELS DIJOUS

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

Plassa del Teatre, 6, entressol.

NÚMERO CORRENT... 20 CÉNTIMS.

» ATRASSAT, AB FOLLETINS... 40 »

» SENSE FOLLETINS... 25 »

SUMARI:

Contra'l servey obligatori, per Arnau Martínez y Serrià.—Farsa y miseria, per F. Pujulà y Vallès.—Carta a don Joan, per Carles Arro y Arro.—Esbargint la boyra, per Trinitat Monegal.—L'amiga, per I. L. Brichs Quintana.—Horas serenas, per Joseph Leonart.—Las Eucaristicas, per Jacinto Verdaguer.—Els Albigosos, per Apeles Mestres.—Caramella, per Jacobus Sabartés.—Diumenge de rams, per Francesch Mas y Abril.—Confidencial, per Xavier de Zengotita.—Jochs Florals de Barcelona, any 1904: llista de las composicions rebudas a Secretaria.—Novas

FOLLETÍ:

LES DISPERSES, per Joan Maragall. Pròleg, plech I.
MÉS ENLLÀ DE LAS FORSAS, per Bjornstjerne Bjornson.—Traducció catalana.—Plech 35.

CONTRA'L SERVEY OBLIGATORI

EL «MEETING» DE NOVETATS.

«Oh llibertat, llibertat, quants crims se perpetraran sota'l teu nom!» exclamà madame Roland al pujar al patibul. Y en efecte, en confirmació de las darreras paraulas d'aquella il·lustré pensadora, quantas arbitrietats e injusticias han vingut cometent els sectaris del jacobinisme desde la Revolució ensà, s'han efectuat en nom de la llibertat. Per lo tant, res té d'estrany qu'en nom de la tan bescantada llibertat se'n hagi imposat recentment pels *llegisladors* de Ma-

drid l'últim plagi de la política francesa, el servey militar obligatori, quin sol nom d'*obligatori* es una prova irrecusable de son vici d'origen tirànic y antiliberal, y contra quina imposició protestaren totas las fraccions autonomista de Catalunya en el *meeting* celebrat el divendres darrer en el teatre de Novetats baix els auspicis de la «Lliga Regionalista». Tots els oradors que prengueren part en tan solemnia protesta, que foren els senyors Gubern, de la *Unió Catalanista*, Laporta, de «Catalunya Federal», y Rahola, Raventós y Rusiñol de la «Lliga Regionalista», estigueren acorts en censurar enèrgicament aqueix sistema militar que si en lo social reflexa únicament l'esperit mesqui dels demòcrates a la francesa que sols saben reparar las injusticias socials estenentlas y universalisantlas, en lloch de remediartlas y abolirlas, en lo polítich suposa que las tendencias imperialistas han arribat a son període àlgit y que pera'ls pobles llatins y per'altres que com Alemanya, si no per sa rassa, per sa cultura són llatins també, res signifiquen las novas orientacions de Dret Internacional, suposa que sols són paraulas vanas tot lo qu'en nostres dias s'ha dit y s'ha escrit en nom del progrés, de la justícia y de la civilització, sobre'l desarmament universal y els tribunals d'arbitratge.

El servey militar obligatori, conseqüència

lògica e immediata dels exèrcits permanents, es una de las tantas iniquitats degudas al jacobinisme y al Renaixement, que fou sa forsa inicial: aquestas dugas fases del absolutisme, del absolutisme monàrquich el Renaixement, y del absolutisme del Estat el jacobinisme. Puig solsament ab la forsa d'exèrcits nombrosos y sotmesos per la lley a las institucions modernes y als governants, han pogut els dèspotas de la Edat Moderna satisfer sas intemperancias y ofegar per la violència las protestas dels oprimits y dels esperits verament lliberals y amants de la justícia; forsas dè que no disposavan els gerarcas de la Edat Mitja, d'aquella edat que, com digué'l senyor Laporta, infaman y critican tots els que no la coneixen; aquella Edat Mitja que, a no haver sigut per la reacció del Renaixement, haguera arribat a la consecució del ideal suprèm de la política moderna: al Municipi-Estat.

Gran y entusiasta fou l'acte del divendres. Gent de tots els estaments omplia a vessar el teatre de Novetats, y aplaudi ab calor als oradors autonomistas cada vegada qu'anatematisavan el servey obligatori y exaltavan el sistema voluntari que'l Catalanisme ha vingut preconisant sempre en son programa. Semblava la protesta irada de Catalunya en pes contra la darrera fuetada del centralisme. Era tol el poble català constituït en tribunal revisionista contra'l falló pronunciat *némine discrepante* pel Parlament espanyol.

ARNAU MARTINEZ Y SERIÑÀ

FARSA Y MISERIA

«*Jóvenes aristócratas, al cuartel*» exclama'l diputat republicà *federal* (?) per Sabadell, en Pi Arsuaga, fill del Mestre (1). Y un càlfret de joya recorre la seva espinada al proferir tal crit, un estremiment de sensualisme igualitari li fa mitj cloure las parpellas y sospirar.

Jo no m'indigno; aquí a Espanya un acaba per perdre la humana y hermosa qualitat de la indignació. Jo ja no m'indigno. Conech el crit «*Baixeu dels cotxes y aneu a peu; vessèu els vins anyats y emmatzineuvos ab l'amitlich; embrutèu vostras robas y espitregueuvos al*

hivern,» cridan nostres anarquistas als burgesos. «*¿Tu ets forta, rica e industriosa y aspiras al progrés, Catalunya? Pateix com totes las altrás regions!*» cridan tots els espanyols... No's tracta d'aixecar als baixos, sinó d'abaixar als alts!

Conech el crit y no m'indigno.

«*Por lo visto pretendian que siguiesen los pobres llevando un peso que, mal que bien, gravará ahora á todos*» exclama'l fill del home digne.

Y jo tampoch m'indigno. Perque jo conech a Bestiòpolis, populosa ciutat en un de quins suburbis el tifus hi ha posat iglesia: això vol dir que no se'n anirà may més. Y conech al quefe de sanitat de dita urb, demòcrata foribond, (perque això de la democràcia o's té ab furia o no's va en lloch) que irritat per la desigualtat de riquesas que a uns barris els permetia tenir higiene y a altres no, ha fet inocular, *mal que bien*, la infecció a tots els vehins.

Conech el fons d'ahont surten aquells crits: el fons de la enveja y de la ignorancia política. No es pas l'odi al capital lo que fa cridar a nostres anarquistas, sinó la enveja al acabalat; aquí no's crida per odi al privilegi, sinó per enveja al privilegiat.

Miseria, miseria y miseria!

Ah, nostres homes politichs! ¿Què entenen ells per política? ¿Entenen per ella fer el bé del país? ¿Entenen per ella fer el bé del més gran nombre? ¿Entenen per ella cercar las solucions que més felicitat extensa e intensament aportin al Estat? No, no, mil vegadas no. Ells entenen per política buscar el bé dels seus, la felicitat del seus; y allà hont la felicitat dels seus no hi arribi, que caygui la vergassada péra tots. Portan una etiqueta al front els nostres homes, y aquesta etiqueta no'ls distingeix com a partidaris d'una o altra teoria, no, mentida: els distingeix com a corifeus dels dos grans bandos en que la humanitat imbècil està dividida: pobres y rics; bandos que's divideixen en milions de milions de petits bandos, perque l'home, y l'espanyol sobre tot, (passemlo per home) es el número de pessetas que porta a la butxaca.

Pobres y rics! Tot allò que favoreix als pobres es trobat bo pels que'n portan la etiqueta; tot lo que favoreix als rics es aplau-

(1) *Nuevo Régimen* del 19 de mars. Article titulat *Juego descubierto*.

dit pels classificats en aquest bando. Si el privilegi, la ventatja, el favor cau sobre un pobre, el privilegi, la ventatja, el favor es aplaudit pels republicans, demòcratas, socialistes, anarquistes y tots els altres distintius ab que'ls homes-remat amagan la etiqueta. Si cau sobre'ls rics, aquests aplaudixen y aquells protestan... Misèria, més misèria!

En política y en sociologia, aquí no's lluita per'arribar als jorns del benestar general, sinó als jorns de la venjança.

Donchs bé: aquests jorns comensan a arribar. «*Jóvenes aristócratas, al cuartel*». Disfrutèu, petits d'ànima; gaudiu vostra venjança: el tifus està inoculat. D'avuy més, vella pagesa, las llàgrimes que vessas per ton fill que va al servey no seràn agras, donchs cauràn barrejadas sobre la terra ab las de la mare del botigueret, del meritori, de tot aquell conjunt de... *aristòcratas* (!) que podian ab penas innombrables lliurarse del servey. Que n'estaràs de satisfeta, vella pagesa! Aixís ho diuhen ells, els *defensors* dels pobres!

Baixas passions, ignorància, y a més inconseqüència. Què! ¿No havíam quedat en qu'erau partidaris del sufragi universal y per lo tant de la llei de las majorías?

¿Qui forma, donchs, la majoria? ¿Els pobres, els que no tenen trescents duros? (1). ¿Y es just que aquests que tenen *el dret de manar*, quan se tracti de servir a la *patria sacrosanta*, se reparteixin las càrregas ab els que sols han d'obehir? ¿La forman els rics la majoria? ¿Es just que per'acontentar a una minoria que segons vosaltres sols ha d'obehir y deixarse aixafar pels més, sacrificu a aquests?

Farsa y misèria!

¿Vosàltres sòu els partidaris de la igualtat y aplaudiu la gran desigualtat de la igualtat pera'ls desiguals? ¿Vosaltres, els partidaris de la *revolución ayudada por el ejército*, sòu els que *despreciáis* la preciosa circumstancia de que sols els pobres estiguin armats y sàpigan fer el quadro, y volèu introduhir en els quartels als *aristòcratas* enemics, *hipòcritas*, *cruels*, y *poco generosos* que són envers els pobres?

Aquest poble, aquest poble imbècil que creu als seus embaucadors! ¿Havia pagat fins ara la contribució de sang? Ara més, ara aquesta's duplicarà, s tripliarà. Podrà donarse'l gust de cantar l'un, dos, al costat dels *aristòcratas* (!), però l'Estat, que deixarà de percebir el cabal de las redempcions, apujarà'ls consums, els drets de duanas, els impostos. Que la pagui ab pa o ab such de venas, d'ara en avant el poble pagarà més sang. Senyor Deu Vostre, lo que patiràn els *aristòcratas* quan el pa valgui deu cèntims més! Y lo que disfrutará la vella obrera quan tingui el fill al servey (perque aquest hi anirà sempre) y pagui la vianda més cara en pach del *plaher* de que'l seu fill se *roce con la aristocracia*! Perque, pateixin o no, aquí de lo que's tracta es de que pateixin els que no patian, es d'inocular el tifus a tota Bestiòpolis.

Aristòcratas! Mesòcratas! Demòcratas!... Misèria!! Som partidaris de la Mentocràcia si una *cràcia* ha de predominar: la de la mentalitat.

Fruhiu vosaltres els femelletes històrics que os heu passat la vida cantant goigs al militarisme; que no cap aristòcrata, sinó vosaltres els demòcratas, els plebòcratas sòu els qu'enlayrèu el goig de veure a la vehina ab mocador al cap porque no podèu portar barret; però quan volguèu llevarvos la careta y parlar francament al poble... millor dit, a la plebe, parleuli aixís: digueuli:

«Hi ha d'haver poder? ¿Sí? Donchs aquest ha d'ésser exercit pels més sabis. Aquests, siguin rics, siguin pobres, a dalt, a manar, a dirigir, a ordrenar. Els infra-homes, els cervells-pedra, els *negacions*, la multitud innombrable d'homes-cosas, desde'l més imbècil en apariència fins el que al exteriorisarse ho fa erudita y metòdicament (que això en la forma es ciencia y en el fons imbecilitat també), tots aquests a la obediència, als serveys del darrer grau, tots aquests a l'aixada, al cabàs de plegar fems, al quartel, a la iglesia, al jutjat.»

Y després d'haverli dit això al poble, afegeuli:

«No hi ha d'haver Poder!»

F. PUJOLÀ Y VALLÈS

(1) Els que tenen trescents duros són aristòcratas!

CARTA A DON JOAN

... Os tinch por don Joan, por y temensa... Os estimo tant! Y es l'amor qui'm fa ésser poruga; l'amor... y la feblesa. Soch tan feble!... Y aquesta es la meua única fortaleza: el coneixement de que soch feble...

Me feu por, don Joan; vostra presència m'omple de temensa: al devant vostre no sé ni lo que'm faig, ni lo que'm dich. Vos sôu pera mi lo que pera las novícias el dimoni: l'etern temptador. Perque sense voler, inconscientment potser, vos me tempteu. Cada mirada y cada paraula vostra sôn temptació. Quan me mirèu voldria negarme en vostres ulls; quan me parlèu voldria surar en vostra veu. Si, don Joan: soch vostra, os ho confesso. Si volèu, com tantas altrás, cauré en vostres brassos, tóta plena d'amor. Perque ¿còm resistirvos? Ens coneixèu tan bé! Y ademés, vos sôu nostre ideal, y ¿qui resisteix son ideal?... Si, don Joan, os estimo... Y això, que may os ho havia gosat a dir encara, avuy os ho dich, però os ho dich aixís, de lluny, per escrit, perque tinch por, don Joan, molta por... Si os ho hagués dit arràn d'orella no os ho hauria repetit arràn de llabis. Aixís, per escrit, es més prudent...

Yara que ja sabèu que os estimo, don Joan, de genolls os prego, os demano que'm deixeu per sempre, que m'abandonèu eternament... Deixeu-me viure felissa, ditxosa com fins ara, vora del meu espòs, tan bo, tan càndit, tan ple de beatitut... Ell es ma creu, però no es pesanta. Veyentlo content jo ja gaudeixo, ab el seu fruhir jo ja'n tinch prou... Y si jo li manqués y ell conegués mon mancament, no aniria com han anat tants d'altrés a cercar la mort en vostra espasa: ell se moriria de vergonya, de pena y de dolor: el coneix prou bé! No mataria, com l'Otello de la nostra llegenda, a sa esposa ab el victoriós punyal: l'assassinaria fredament desde la seva tomba veneranda... Com auell moriria qui com auell ha viscut sempre. Tinguèu pietat, don Joan: pietat per ell y pietat per mi. Ell se moriria de vergonya, de pena y de dolor; jo'm moriria de penediment y de tristesa... Jo l'abandonaria a n'ell pera seguirvos; vos m'abandonariau pera seguir el vostre destí...

Don Joan, sé molt de vos; desde petiteta he

sentit parlar de vostras gestas. Me'n recordo del dia en que per primer cop os vaig veure; va ésser un diumenge al sortir de missa. El cel era tot blau y el sól cantava arreu sa cansò groga... Jo anava ab mas amigas, vos ab vostres amichs... Y no sé qui—¿un àngel o un dimoni?— al passar vora meu, mirant-vos, va dir: «Aquell es don Joan»... Y os vaig mirar, y os vaig trobar bell... Y aquella nit, quan me despullava, m semblava veure entre'ls estors la vostra bruna cara d'espanyol, e impúdicament, al davant de la vostra fantasiosa visió, el meu vestit anava cayent a la catifa y el meu cos nu anava revelant-se... Y un cop al llit, sentint en tot mon cos el contacte dels llensols, vaig pensar en vos, y besant el coixi de tova ploma'm feya la ilusió de qu'era'l vostre rostre lo qu'entusiàsticament petonejava. Després, quan vaig casarme, la primera nit, al sentir per primera vegada sobre'ls meus llabis uns llabis d'home, vaig aclucar els ulls y vaig pensar: «Es don Joan qui'm besa!...» Y aixís, en somnis, os he besat molts cops...

Tinguèu pietat, don Joan, abandoneume, fugiu de vora meu, oblideuvos de mi, pensèu en altrás dónas, disfrutèu... Mes si tant m'estimèu, si tant desitj teniu dels llabis meus, veniu, os els ofereixo, os els regalo, mes a cambi d'un favor, don Joan, Si tant m'estimèu, veniu, mon cos es pera vos, pera vostres besos y pera vostras abraçadas y carícias; però a cambi d'un favor, don Joan: quan me tingueu, quan entre vostres brassos m'estrenyèu, ab el vostre punyal assessineume.... Aixís, un cop morta, eternament sentiré en els llabis meus el petó vostre y la vostra abraçada en el meu cos....

CARLES ARRO Y ARRO

ESBARGINT LA BOYRA

Acabavam l'article de la setmana passada dihent: *Hem sentit remors... El riu sona, y quan el riu sona, porta aygua.*

Y si'n duya... Y no pas massa neta. Ho hem de dir palesament: el riu que de ponent (allà d'enllà), no'ns porta may netas las ayguas que pera nostre servey se puguin utilitzar, deixava anar certa flayre que no era gens agradosa. Mes no era això tot, no; aixis com la riuhada que'ns amenassava devia ésser filla d'un ayguat, que per nostra sòrt passà prompte, gracies a l'arribada dels raigs calorosos de nostras ideas, veyam en nostre cel nuvolots y més nuvolots bon xich negrosos, que poch a poch ens anavan tapant la hermosa claror que'ns illumina, si no sempre, al menys molt sovint, al fer nostra via vers la terra promesa. Per sòrt també, els raigs de nostras ideas han fet fugir, o millor, han esclurit lo que de prompte semblà agombolament de núvols, essent tan sols una espessissima boyra.

¿Era nuvolada o boyra? No esbriném; deixemho corre. Mes, si nostra vista no falla, fins ara, que la boyra's va esbargint, ens sembla veure en nostre cel algún qu'altre nuvolot que fuig, núvol que no fa pas massa bona cara.

Ja ho podem dir, donchs: o'ns equivoquem de molt, o lo de la riuhada no'ns deu espahordir com creyam. La nuvolada ha sigut poca cosa. ¿Serà tal volta més terrible temps a venir? No ho creyém, però en tot cas sabrém tots fer anar las ayguas pel camí que las hi toquí, y ensemps tiràrlashi forsa desinfectant pera que no empestin l'ayre que respirém ja fa temps y temps.

Y ara deixemnos de figuras, deixemnos d'emboïllar nostres pensaments ab un vel més o menys espès, y parlém com es nostra costúm, que si las figuras y els vels els fem servir pera certs casos de critica, no es just que'ls utilisém pera'ls actes que a nostre entendre són dignes de llohansa.

Felicitém coralment a nostres benvolguts amichs en Jaume Carner y companys (en nom dels que parlà l'altre dia a Casa la Ciutat); felicitém també als que ab la ploma a la mà, escrivint articles o redactant y fir-

mant coratjosas proposicions, han contribuït junt ab els primers, en nostra terra, a fer pas per entre las boyras als esplendorosos raigs que llensa nostre ideal.

Y sobre tot llohém tots al mestre, al digne y ferm company senyor Domènech y Montaner, portador, si, portador, dels raigs allà a las fonts del funest riu, puig ha desfet prompte la turbonada qu'engroixia l'avinguda amenant, si no destruirhí nostres camps, quan menys omplirlos d'ayguas poch olorosas, deixanthi un llot que per algún temps hauria empudegat nostre ambient. Si, es lo menys que podem fer: llohar al autor de la valenta esmena presentada al Congrés al projecte d'Administració local.

Als que, malgrat haver vist la potentia llum dels salvadors raigs aquí y allà, vulguin encara restar sota'ls núvols que que dan, o entre'ls borralls de boyra escampada, y enlluhernats seguir els mals viarany, que fassin un ferm esforç y un crit a sa dignitat, pera desvetllarla, y després que dimiteixin sos càrrechs d'elecció popular, puig si no, hauràn enganyat, millor dit, estafat a sos electors, o ahir quan predicavan, o avuy al portar a la pràctica sas prèdicas. Es molt possible que més endavant ens veyém obligats a dir noms, cosa que sentiriam.

Dels republicans no cal parlarne: me fan riure, y quan jo rich... no puch escriure.

TRINITAT MONEGAL

L'AMIGA

Si fa o no fa, deu tepir setze anys. Es una poncelleta que s'esflora poch a poch; las galtes avans esblaymadas prenen color; el pit y tot el cos va pronunciantse en suaus ondulations. Es l'esclat de la joventut, el despertar a la vida d'un sér que creu qu'en la vida tot són ilusions. Mes el temps corre adalerat, els goigs se tornan penas, els jorns de festa devenen jorns de dol, el cor que ahir era tot bondat y candidesa pot llensar demà'l veri de mals sentiments qu'en ell s'hos-tatgin.

Rosa, la poncelleta de que os parlo, té una amiga, ja dòna feta, que la domina, qu'es mestressa del seu cor. Se conegueren

al etzar. Anèu a saber còm, [tenint Rosa altràs amigàs, esdevingué presonera en las xarxas que li parà l'amiga enganyadora. Aquesta sembla una model de bondat, però qui bé la observi trobarà en son posat, en sas paraulas, l'estudi y la hipocresia.

Rosa no coneix altràs diversions que las que frueix ab l'amiga enganyadora. Si sos pares desitjan sortir a passeig o al teatre, no hi va si no l'acompanya l'amiga; y aquesta, que intenta ferse seu fins l'amor que Rosa té per sos pares, quan vol privarla de sortir ab ells se fingeix malalta, y Rosa resta prop d'ella.

No hi valen crits ni dolsas amonestacions: ella sols respira ab l'amiga, troban el dia curt pera estar plegadas, y al despedirse encara'ls manca tractar algún punt que tal vegada n'havian estat parlant tot el dia. Sos pares, veyent que's posaria malalta si massa li fessin la contra, callan apesarat per la sort de la filla que'ls hi han pres; sos germans posan en dubte si ho són al veures tan oblidats d'ella; y ella no's dóna compte de res, ni pot explicarse res. Ja es tart, ja es de l'amiga.

Aquesta, nedant entre dugàs ayguas, fa'l seu camí. Si entorn de Rosa, la hermosa poncella, veu voleyar algún papalló, res diu de moment, però quan en un de sos vols el papalló s'allunya, ella clava son fibló emmatzinat en el cor de Rosa, que rebutja tot seguit al papalló perque l'amiga l'odia. Si, estant Rosa tota sola, se li acosta algún galán, prou l'escolta, mes aixis que revèu a la que la domina, aquesta's mofa del galán y de la estimació... y Rosa acota'l cap, apaga en son cor la naixenta flama amorosa, y fa chor en la befa y l'escarni del jove.

—

Y passà'l temps, y ellas sempre juntas. Y esdevingué lo natural: no un jove més que's deixa portar per un capritxo, sinó un jove ben enamorat y ben conscient va pretendrela. L'amiga dubtà, no sapigué què fer devant d'aquell home, y als comensos guardà silenci. Un dia'l cel s'ennuvola, ella senti'l mal humor, y aquell jove vegé sas esperansas fallidas, sos juraments mofats. Volgué saber a què obedia aquell cambi, s'atansà a l'amiga, que feu veure que l'escoltava, y ja'n tingué prou: d'alahoras serian dos els que's mourian a mercé de sa voluntat.

A la indiferencia de Rosa, qual cor s'havia enfredorit per la malèvola influhencia de l'amiga, contestava'l jove fentse l'indulgent. Y un mati d'un diumenge li envià un ramell de flors, el primer que li oferia, y Rosa's manifestà agraïdissima y més que contenta. Mes al ésser nit las flors eran totes escampadas, las unas per terrà, las altràs repartidas entre las amigàs que cada festa la visitavan. Tothòm duya flors, tothòm menys ella. Fins l'amiga'n lluhia, l'amiga que al saludar ab una rialleta irònica al menyspreuat jove, li deya paraulas de doble sentit que'l ferian crudelment:

—Són d'ella, n'hi ha hagut pera tothòm: tingui, tingui...—

Y pera desvirtuar un xich l'efecte, murmurava ab carinyo, tot acostantse a Rosa y estrenyentli la cintura:

—No sé per què ets aixis...—

A aquest desdeny ne seguiren d'altrès. La Rosa un dia cremà las lletras del seu galán, un altre'n feu befa devant d'amigàs; però, si uns cops l'escarnia, altres li feya acataments y festas, voluble còm un panell de campanar.

El jove allunyava l'esclat de la tempesta tant com podia, tot sostenint interiorment una forta lluyta. Volia y dolia: volia ferse'l gran, oblidar a la misera criatura, y dalia per obtindren una mirada; jurava no tornar a veurela, y de cop, sense donarsen compte, s'trobava a casa d'ella.

Un dia Rosa seya al costat de l'amiga, y ensemps tan aprop del jove, que's fregavan sas robes. Y l'amiga preguntà al jove:

—Però ¿estiman els homes?

—Si—digué'l jove, dubtant de la intenció y alcans d'aquella pregunta inesperada.—¿Y las dònas?—afegi mirant de fit a fit a Rosa, que callava y resistia estar aprop del jove, perque's sentia més forta si restava cenyida al bras de l'amiga.

—Si—respongué Rosa.—Molt, molt estimem!

—Qui pogués ésser l'afortunat!—sospirà falsament el jove pera fer cantar al aucell.

—Jo he donat tot el cor a...—

El jove rigué y s'allunyà poch a poch. Ja no podia amagar son odi per la dòna que li havia robat el cor d'aquella infelís.

Si: Rosa estimava. Ja era tart pera ferli

veure la veritat. Estimava follament, y tren-car aytal amor sols podia ferho Deu ab son voler... Deu y el temps que tot ho capgira, que'ns fa anyorar y plorar l'ahir y el passa-rem aborrintlo! Rosa estimava no a un home que la fes felis, no a un home criminal que la enganyés: Rosa estimava mentint a la ve-ritat. Com tendra aucella ignocenta aban-donà'l niu ahont havia nascut, y voleyà pels espays rebutjant a altrás aucellas que tenian sed d'amor: però una aucella sense cor la encisà, y juntas seguien volant, obli-dantse de las altrás aus que s'escriuixian dels xorchs cants d'aytal parella. L'una incons-cient, l'altra plena d'odi, anavan totas dugas esgranantlos, y pera més sarcasme'ls anome-navan cants d'amor.

—No'ns havèm comprès!—amargament confessava'l jove, que fugia de las ànimas petites.—Però, si no'ns estimèm, al menys siguèm amichs.—

Y ella deya que si, però's girava envers l'amiga, s'abracavan fortament y's besavan; y l'amiga continuava'l pètoneig, y Rosa ja que-dava satisfeta. El jove se'n anà, per fi, no ca-pint aquell xorch despertar d'un amor impos-sible, y sentint desitjos d'esclafar aquell es-corsó qu'emmatzinava'l cor d'un àngel false-jantli l'amor.

—Si ho explico, no ho creuhen!—exclamà un dia, al veurem.

—No ho creuhen!—vaig respondre jo, qu'havia vist estimació tan aborrible. Y vaig afegir:—Es nit pera ella. Quan despertí, ja no serà la estrella del dia que vols que't sen-yali camí: serà flor seca que's doldrà del temps perdut. Espera, espera: mentres hi ha vida hi ha esperança... Recòrdat qu'es rosa y porta espinas...—

I. L. BRICHS QUINTANA

HORAS SERENAS

I

Y quín día tan hermost...
Jo no sé pas lo que'm passa:
al matí per la ciutat
frisansas he sentit, que tot me'n encantava.

A la tarda he corregut
pels aforas: quína tarda!...
Era'l món gemat y fresch...
Pogués contarvos jo que bella ha estat la tarda!

A sa posta anava'l sol
y me'n he tornat a casa.
Pel camí, Deu meu, Deu meu!
estava més content! Tothom jo crech qu'ho estava.

Ja veyeu si ha estat bell jorn
que, tot just me despertava,
aixís qu'obria'l balcó
per baix del meu carrer passava la estimada.

II

He vist a sol-ponent la glorieta
d'un vell jardí que ja ningu se'n cuyda.
voltada de xiprers, arrasserada
dessota un mirador. La glorieta
té tacas de grogor que la vesteixen
y llàgrimas molsosas: mitj caygudas,
tres pobras persianas destenyidas
ab esboranchs per tot. Y allà, en la calma
del ombrejat rasser, las paret fredas
al sol-ponent semblavan estremitse
d'un somni d'altre temps. La glorieta
voltada de xiprers, ab la cuberta
del mirador, no sé ben bé qu'em conta,

ni sé si'm conta res. (Quí pot saberho?...
Prò jo'n estich ben cert que a la seva ombra,
un día a sol-ponent, com la veig ara,
va passarhi una cosa molt hermosa...)

III

Anant tot sol per l'alterós camí
que puja de ciutat a la montanya,
veyentme'l deu Amor, s'acosta a mi:
l'Amor als que veu sol els acompanya.

—Bon día, Amor; y qu'es ben resplendent.
Dèus dar mercès a n'ell de la cassera.
—Si't deixessis ferir ben dolsament,
encara'm semblaria més sencera.

—No serà pas per' vuy, dols Amor meu...
Quan a n'algú li has fet una ferida,
si no baixa a guarirli un altre déu
la sent dintre'l seu cor tota la vida.

—Ja s'acosta'l bon temps y es bell, a fe,
poder sortir del bras ab la estimada,
y trobar per besarse un bell rassé
quan l'hora del misteri es arribada.—

L'Amor es un xicot ben ignocent,
prò resta fill de Mare eternament.
—Adeu, ànima freda.

—Amor, adeu.

—¡Encara gosas durme'l nom al llabis!—

Y ha fugit allavors de vora meu
ab l'esguart temptador cubert d'agris.
Mes ay! que quan fugia, aquell traidó,
m'ha ferit dolsament a trascantó!

JOSEPH LLEONART

LAS EUCARISTICAS (1)

ARA Y DESPRÉS

*Ut nobis terra sit cœlum
instituit hoc sacramentum.
St. JOAN CRYSOSTOM*

La Eucaristia es lo cel comensat,
mes no es en estas regions hont s'acaba.
S'acaba en altre reyalme felis
d'hont per nosaltres Jesús l'ha baixada

Aquí se'ns dona'l Senyor tot sencer,
mes abrigat ab lo túnich de l'Hostia;
com més demanan los ulls la claror,
més s'enlleganyan de núvols y d'ombra.

En l'alterosa regió de la llum
dels accidents se desfà la cortina,
y la nit fosca se fa raig de sol,
y el raig de sol resplendor de mitj-dia.

Los cels hermosos se veuhen per dins
obrintse flor la blavosa poncella,
y a l'anyoransa li aixuga los plors
com sol novell la divina presencia.

Y Jesucrist, nostra vida y amor,
als combregants deixa veure la cara,
los deixa ohir sa veu dolça y nedar
de sas amor en la immensa riuada.

BENVINGUT

*Habitavit in nobis
Dulcis hospes animæ.*

Bé s'està, Jesús, en vostre sagrari;
mes Vós ne volèu un altre en mon cor;
si volèu entrarhi,

siàu benvingut, mon Déu y Senyor.

Siàu benvingut a la vostra casa:

de sa freda llar que'l segle apagà

siàu vos la brasa

y ab la vostra amor se rescalfarà.

Entrauhi, si os plau: oberta la porta
es de bat a bat de vespre y matí.

L'amor que os hi porta

es aquella amor que'l vostre jayl obrí.

Es aquella amor que os baixà a la terra;

es aquella amor que os pujà a la creu

al vici a fer guerra

y a vostre enemich, qu'es l'enemich meu.

L'amor joh Jesús!, que os porta a mos brassos

es la que vers Vós m'ha portat a mi:

No he perduts los passos

mentres jo só ab Vós, y Vós són ab mi.

Jo de vostre cos só reliquiari,
de vostras amors jo tinch lo floret;

del gran Operari

avuy lo meu cor es lo Nazareth.

Que per sempre més sia vostra estada,

y a la veu del món perque sia sòrt

tancaume la entrada,

y escriviu demunt: «L'esta là s'es mort».

LA FONT

Al bell fons de una terra inhabitable
hi havia un camí dret
que, al viador prenent desde l'abisme,
lq duya al cim del cel.

Xardorosas ruhían a mà esquerra
las sorras del desert;
mes a sa dreta'l vorejavan d'ombra
los arbres del verger

Lo verger era gran y floridissim,
imatge del Edèm;
a' voliors los àngels hi cantavan,
que foren sos aucells.

Rajava en mitj la font de l'aygua viva,
de raig joliu etern:

hi acostavan sos llabis las ovellas,
los arbres sas arrels.

Al viador li deya l'ombra: «Asseutes»,
y el dols murmurí: «Beu:
eixa aygua regalada es lo viàtic
per arribar al cels».

Mes ell, deixant la vía de la Gloria,
rodava pel desert,
y, per no beure d'aquella aygua pura,
se moria de sed!

LO SAGRAMENT ARBRE DE LA VIDA

*Nobis datus, nobis natus
ex intacta Virgine.*

Lo Sagrament es l'arbre de la vida
que als dempnats a morir d'ella convida.

Veniu, joves y vells:

ompliu-ne, els qui captià, vostras cistellas,
ompliu-ne vostra falda las donzellas,
y vostre cor y vostre sí els donzells.

Allegeriu sas brancas
d'aquestas formas blancas
que són sos richs joyells.

Mes al collir tan dols y tendre fruyt,
no oblidèu pas la branca que l'ha duyt;
rebèu la Eucaristia

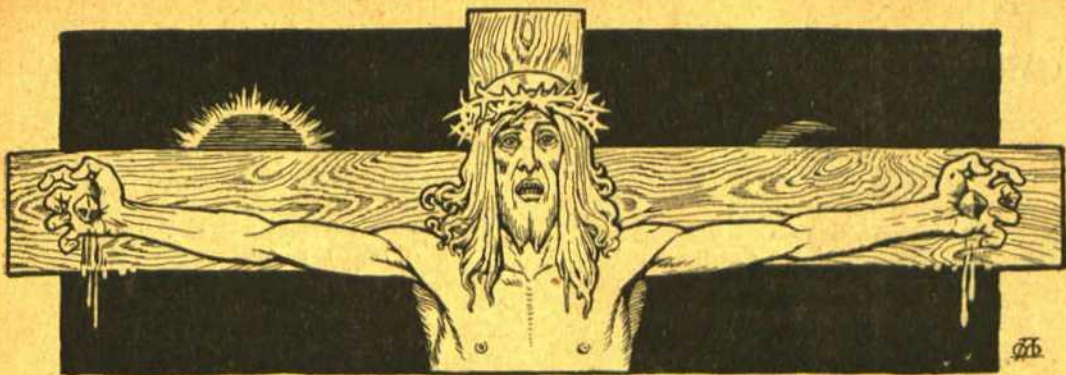
tot donantne las gracias a Maria.

Pel nou Adàm abasta la nova Eva

eixa poma vital que l'arbre lleva.

JACINTO VERDAGUER

(1) JOVENTUT se complià en anticipar a sos lectors aquestas
bellas mostres de l'obra postuma de mostén Jacinto Verdaguier que
ab aquest títol sortirà a llum el dia de Pasqua.

ELS ALBIGESOS — (1209)

I

El fogós Castelnau, el llegat del Sant Pare,
a son amo escrigué del cor del Llenguadoc:
«Dorms, senyor? o ¿què fas? Respòn, ¿no es hora encara
de qu'esmolèm l'acer y posèm llenya al foc?»
«No fa ja massa temps que'l drach de l'heretjia
orgullós alsa el cap allargant son unglo,
proclamant a grans crits y en plena llum del día
que Roma es un burdell y tu n'ets l'arcabot?»
«No es hora d'ofegar la veu de la Provensa?
Replègat en ton cor y escolta això que't dich:
aquí's fa llibertat y's discuteix y's pensa...
y sobre tot, senyor, aquet país ¡es rich!»

II

Y el Papa's despertà. Va estendre per la terra
son ull concupiscent y als pobles va cridar:
«Per la fel pel Senyor! per la Iglesia! a la guerra!
¿Pot prevaldre l'infern y esfondrarse l'altar?»
Jo os prometo doblar las santas indulgencias
concedidas un jorn als creuats d'Orient;
de tot deute os faig franks y absolch de penitencias;
cap tribunal podrà trencar mon manament.
Matèu! cremèu! pillèu! ¿Què desitjèu? ¿riquesas?
Els tresors dels castells, las cullitas dels camps,
el bon vi dels cellers, las dònas albigesas,
tot es vostre! Partiu, y feriu com a llamps!»
Y els monjos del Cister, ab l'Evangeli als llavis
y la espasa al costat, van escamparse a reu
predicant ab fervor la venjansa als agravis,
l'extermi al saber, vida y mort per la Creu.
«En el sant nom de Deu y Sant Pau y Sant Pere
prometèm a tothòm que cayga en el combat,
qu'absolt s'en pujarà dret al cel de carrera;
pecats, delictes, crims, tot està perdonat!»

III

Borgonyons y Picards, Gascons y Nivernesos
boient de cim en cim, de barranch en barranch,
corren al Llenguadoc a matar Albigesos
llensant rugits de llops assedegats de sang.
Al cap d'aquell estol afamat de carnatge,
se redressa arrogant, dret el cap y el cor fort,

un home per mal nom, una bestia salvatge,
un monstre del infern, en Simó de Monfort.

Y al costat del capdill, ab la vista radiosa,
llensant benediccions y exaltant el furor,
cavalca el vil Folquet, el bisbe de Tolosa,
el llicenciós prelat y lúbrich trovador.

Y aquell serpent sens fi que bramulant avensa,
fet d'odis y ambicions, fanatisme y maldat,
com un riu sobreixit invadeix la Provensa
de castell en castell, de ciutat en ciutat

Y tot cau a son pas. Las vilas una a una
tornadas enderrochs y carners fumejants
senyalan el camí, com a fitas de runa,
de cristians passant per terra de cristians.

IV

En fi, caygué Beziers. Catòlics y sectaris
tots barrejats, tots braus, s'hagueren de rendir;
ja escalavan sos murs els llagarts sanguinaris:
dònas, infants, vellets, tot anava a morir!

Llovoras en Monfort — perque'l tigre ab freqüència
quan de sang està fart se mostra compassiu—
si no per compassió, per càrrech de conciencia,
girantse al enviat del Papa aixís li diu:

«La plàssa es nostra, cert; mes dintre sa muralla
entre'ls seixanta-mil de sos braus defensors,
hi han catòlics també, no tot es murrialla...
¿Han de pagar el dany justos per pecadors?»

Mes Arnau Amalric, el llegat de Sant Pere,
frenètic per entrar, jurant per tots els deus:
«Matèu, matèu!—crida—Tothòm a la foguera!
Deu, després, allà dalt, ja coneixerà els seus».

Y el vencedor va entrar. Y als bramuls de victòria
y estrèpit del assalt, s'hi juntà per poch temps
els rugits de dolor y la estrident cridoria
de contraris y amichs assensinats ensemps.

V

Y en tant que un vel de fum el firmament cubria,
al estrèpit brutal d'un món lliure que cau,
el chor de monjos, dret, cantava ab alegria...
Y el dols *Veni Creator* flotava pel cel blau.

CAREMELLA

Cuyta, noya, surt a balcó
a escoltar la caramella,
puig després de la cansó
vull que m'omplis la cistella.
Tu ets bona y fadrina,
jo encara soch fadrí:
qui no ho endevina
lo que passa en mil
Prò... com que no sé cantar
bé ho hauràs d'endevinar!...

Ma cansó qu'era molt bella
pots donarla per cantada
tot llegint la cantarella

en el brill de ma mirada.
...Y si sabs quelcòm d'aymar,
bé qu'ho pots endevinar!...

Y ara omplem la panera,
cuyta, vessahi ilusions,
que'l meu cor ja las espera
per regarlas ab petons.
Y ja s'acosta l'hora de fruytar,
puig ja ve Pasqua florida,
y això m'ha fet pensar
qu'encara no ha florit la nostra vida.

JACOBUS SABARTÉS

DIUMENGE DE RAMS

El ram, el ram de la Passió!

Quànt me plau sentir a la quitxalla aquesta
cantarella!

Quànt me plau veurels amotinats devant
las portas de la iglesia, riallers, empenyentse
uns als altres ab sos palmons, rams de llorer
y d'olivera!...

Quin dia de goig pera ells!

Cada any al arribar aquesta diada, creuhan
per ma pensa dolsos recorts del temps de ma
infantesa.

Recordo que a la vigilia, de bon mati, ja
anava cap a plassa arrapat a las faldillas de
ma bona mare, recorrent las paradas de llo-
rers, mirantme'ls rams encantat, puig m'agra-
davan tots. «Compreume aquest» deya a la
mare signantnhi un de ben florit y groixut de
branca, qu'eranels que a mi m'agradavan pera
poder anar a matar els fasos pel Dijous Sant;
y si el preu era mòdich me'l comprava, donchs
els pobres han de tenir en compte'l preu. Ja'm
teniu a mi, cofoy, recorrent el carrer y ensa-
jant pera l'endemà lo de: «El ram, el ram,
el ram de la Passió...» fins a l'hora d'anar a
estudi. Tot lo dia (ja no cal dirho) pensava
en lo mateix.

Al endemà, encara ben demati, ja sortia al
carrer ab el ram, acoblantme ab altres també
matiners; anavam a voltar carrers y engroixir
la colla, sempre cantant «El ram, el ram, el
ram de la Passió...» tot esperant l'hora d'en-
trar a la iglesia.

Venia l'hora d'obrir las portas y... allò era

un garbuix ab els palmons, els rams y aquells
espignets de veus tan variats, entonant «El
ram, el ram, el ram de la Passió...»

Ja havian benehit; allavoras cap a portar
un brot de llorer als vehins, cayenthi sem-
pre dos o cinch cèntims. Després tallavam
las branquetes, fins a quedar la soca, aquell
groixut garrot que tants fasos havia de ma-
tar per la tarda del Dijous Sant...

Ditxosos aquells temps! Recordantlos, me
plau veure a la quitxalla ab sos palmons,
rams de llorer y d'olivera... Me plau sentirlos
ab aquella, pera mi, agradable cansó, que
comensa ab «El ram, el ram, el ram de la
Passió...»

FRANCESCH MÀS Y ABRIL

CONFIDENCIAL

Maniàtica, extravagant, capritxosa, lo que
tu vulguis. Casarme: ¿y per què? Sento pel
matrimoni indiferencia y despreci. ¿Hi ha res
més absurd, més insul? L'amor ofegat, em-
petitit, assassinat... No, no, amiga meva: el
matrimoni no es pas pel meu caràcter *velei-*
dós, per la meva ànima conscienta. Jo no soch
de las *porugas*, vull viure lliurement y ab
plena voluntat.

¿Per què dech casarme, per què dech *con-*
tractarme ab l'hòme qu'estimo, per quina
baixa desconfiansa dech acceptaraqueix pacte
que'ns lligaria al un y a l'altra a una ridícula
obligació?

En la teva darrera carta probas inútilment
de convencem dihentme qu'estich trastorna-
da, que no segueixo'l camí que deuria seguir.

que tu creus haver trobat la felicitat y el ben-estar en el matrimoni, que'l teu home t'estima, que sempre os serèu fidels... ¿Y creus tu que nosaltres no farèm altre tant? T'equivocas al creure que no'ns estimem de debò. ¿Qu'es lo que'ns obligaria a fingir l'amor, si aquest no fos realment verdader? ¿Quina necessitat tenim d'aparentar la estimació, si quan mori aquesta som lliures els dos de desfer nostre *contracte*? T'estranyas de que jo, estimant com estimas tu, no m'emmaridi ab el meu *promès*. No, no m'hi emmarido, ni m'hi emmaridaré, perquè jo no crech assegurar ab el *lligam* del casori la seva fidelitat. ¿Se sab tal volta si demà s'estimarà com avuy? ¿Per què, si avuy consents en l'amor, no pots demà renunciarhi?

T'uncixes a un home, això es, t'hi casas, mes si un dia arribas a estar lassa d'ell o bé ell n'està de tu, al trobarvos *lligats* per aquests llassos qu'anomenen *indisolubles* ¿quin altre remey vos queda més que recorre al vergonyós divorci?

Ja sé que'm diràs que tu may recorrerías a aytal recurs, mes si tu no hi recorrerías, hi han recorregut molts altres que igual que tu segueixen pel *bon camí*...

¿Y quin es el camí que tu segueixes? El camí que t'han senyalat els teus pares, el camí que t'ha senyalat la *societat* y per quin vas cluca d'ulls perquè t'han dit qu'era'l recte, el segur, el verdader.

Ja ho veus: entre tu y jo hi ha aquesta diferencia: a tu t'han marcat el camí, jo me l'he marcat jo mateixa. Tu tens *fe*, jo tinc *seguretat*. Tu vols un amor constant, ùnic, eternal, jo un amor sobirà, després de tot dever. Tu estimas al espòs, jo estimo al home.

Maniàtica, extravagant, capritxosa, lo que tu vulguis...

XAVIER DE ZENGOTITA

JOCHS FLORALS DE BARCELONA

ANY 1904

Llista de les composicions rebudes a Secretaria

Número 1. Tema: Primavera. Lema: La vida es amor, — l'amor alegría, — qu'il séu me dongués — jo l'estimaria. — 2. Amor de mare. L. Malaltet. — 3. La Violeta. L. Cansó. — 4. La plane esmeragdine. L. Pels camps. — 5. L'Esfinx. Lema: «Amor, amor, i per què barreja, digas, a tes felicitats mortals tortures?» — (Henry Heine) — 6. No en va'm vas mirar impunement. L. Fatalitat — 7. La Font del amor. — 8. L'esclavitut d'una reyna — 9. Cisma. L. Maran-atha! — 10. Plet. L. Quousque tandem! — 11. La dona. L. Honrem-la! — 12. La balada del Hivern. L. Ja s'oviran les montanyes — coronades de tristor. — 13. Amor poètic. L. L'amor poètic es el més hermós — perquè es més tendre, — perquè es més dolç... — 14. Nadal. L. Visió. — 15. Agraïment. L. Hi ha veritats molt margantas, però són veritat. — 16. Ofrena. L. Sempre a n'ella. — 17. La balada del Rey moro. Lema: Així ho conta Tramontana — quan los boscos fa udolar. — 18. Mitjval. L. Rondalla. — 19. Al cementiri del poble en la diada dels morts. L. Del cor. — 20. «Pau Ribas y Comp.» L. Flors que, no viuen. — 21. Dol violat. L. L'estil popular mostra un dels pochs casos en que l'Art queda hermosit per la sua deficiència tècnica — 22. Epitalami. L. Franciscus alter Christus. — 23. Fantasfe. L. Amor! — 24. Alegoría. L. Fe y Esperanza. — 25. «Foch nou». L. Alleluia — 26. Justicia barcelonina. L. Costums del segle XV. — 27. A Catalunya. Lema: Elegia. — 28. La mare y la nina. L. Idili. — 29. Corones. L. Oculi autem ejus sicut flamma ignis et in capite ejus diademata multa. — (Apoc. XIX 12) — 30. La curació del bergant. — 31. Ideal. L. Amor. — 32. Una oració. L. Qui resa son cor aixampla. — 33. Queixes del cor. L. Impressions de ciutat. — 34. Amor triomfant. L. Ideal redemptor. — 35. Contes y estudis. Lema: Notes de ciutat. — 36. Nit d'hivern. L. Notes. — 37. Amor es vida. — 38. Castells al ayre. — 39. La Pastoreta. L. A les fires l'he vista riallera y fent l'ull viu; pels aplechs y festes majors ballant falaguera lo tirabou y les sardanes. — (M. Aguiló.) — 40. Mon cap de Neu. Lema: et Dieu sait de quelles chimères je remplis quelque fois le néant de mon cœur — (Charles Nodier.) — 41. Dels Pirineus. L. Cant de Patria. — 42. Lletra. Lema: Lástima grande — que no sea verdad tanta belleza! — (Luperio Argensola.) — 43. L'idili d'una viuda. Lema: Per la vida y per l'amor. — 44. Festa anyal. Lema: Nadala. — 45. De la terra. L. Cantem pel Poble. — 46. A Tu. — 47. Íntima. L. Flor ditxosa. — 48. Lluna de mel. L. Gaudere cum gaudentibus. — 49. Infant y orat. Lema: Tityre, tu patulæ... etc — 50. La Costa catalana. Lema: «Llum, trevall y poesia — quina bella trilogia — 51. Passant. L. Des que un jorn sa vue eût troublé mes jeux, dans le vaste monde, je n'ai vu que elle...» — (A. Chamino.) — 52. La primera violeta. L. Que tristes són les coses que se'n van! — 53. L'hora del Amor. Lema: Tant en amor l'esperit meu contempla — que par del tot fóra del cos s'aparta. — (A. March.) — 54. Records. L. D'infantesa a juvenesa. — 55. Los Bessons. Lema: Y anyorant les grandeses perdudes — tornarà nostra gloria a lluir. — (Collet.) — 56. Gotes de rosada. Lema: Cançons d'amor qu'he dictades — de dintre mon cor eixiu — alegres, com a bandades d'aucellets deixant lo niu. — (Francesch Matheu.) — 57. Himne dels Jochs Florals. L. Funiculus triplex. — 58. Lo Cant de Natura. L. Gloria in excelsis Deo. Et in terra pax hominibus bonæ voluntatis. — 59. Hivernença. L. Fugim com los pastors, etc. — 60. Deu en la clotada. L. — 61. Solatets. L. Violes. — 62. Defalliment. L. Ja soch vell. — 63. Somni. L. Amor y passió. — 64. Planç a l'auella.

da L. Un somni vareig tenir, que resulta que no era un somni.—(Lord Byron.)—65. La Passionera. L. ¡Oh feliç enredadera—que abraçà la vera Creu!—66. La vila de Canet. L. Misericordial!—67. Resurrecció de l'ànima. L. La Fe n'es vida.—68. La copa de la patria catalana. L. Brindèmi!—69. Rimas L. Desplega hermosament les blanques ales.—70. De ciutat. L. Tres contes.—71. Lo gran poema. L. Amor y vida.—72. Lo piano de la morta L. Records perduts.—73. Lo pas del Deu L. Majestat.—74. Pàgina d'amor. L. Tot estima, l'herbey a la rosada,—l'aroma al romaní—la boyra a la montanya endormiscada—y tu, amor meu... ¿a mi?—75. Lo nou estel. L. Quasi stella in perpetuas aeternitates.—76. A Catalunya. L. Ay Castilla castellana...—(Balaguer)—77. Una rondalla. L. Patria.—78. Lo desterrat. L. Anyoransa.—79. A la Verge Immaculada. Lema: Stella matutina.—80. Fugitiu. L. Adeu a la Patria.—81. Glosa. L. Aqweres mountines.—(Gaston Febus.)—82. De la montanya L. Impressions.—83. La florida del Hivern L. Ampo de nieve con matiz de aurora.—(M. Costa.)—84. Segadors de doble fals. Lema: La victoria n'es aprop—quan lo poble se'n desvella.—85. Vers l'ideal L. Sursum corda!—86. Cors verges. Lema: Balades en prosa.—87. L'adeu viril. L. Despedida.—88. Petits morents. L. A raig de ploma.—89. Babilonia. L. Cécidit, cécidit Babylon illa magna!—(Apocalipsis C. XIV)—90. A una dona.—91. Himne Sagrat. C. Cant dels poetes.—92. Canicular. L. Amor y natura.—93. La mort del Paher. L. Amar a Deu sobre totes les coses y al pròxim com a tu mateix.—94. La Prenda del meu cor. L. Delícies de la ignocència.—95. Lo Cant de la Tardor. L. L'òliva xiscla y udola'l llop.—96. Aides. L. A m. D. g.—97. Records. Lema: ... vaig desenterrar aquell barret.—(Martí Gaià.)—98. Sota un tarot.—98. El patrimoni. L. Vindicamus hereditatum Patrum nostrorum.—99. Llas d'amor Lema: A tres mil lleguas.—100. Pròleg L. Et vidi de mari bestiam ascendentem, habentem capita septem et cornua decem, et super cornua ejus decem diademata, et super capita ejus nomina blasphemiae.—Apocalipsis. Capítulo XIII, v. I.—101. Torments. L. L'aranya y la mosca.—102. Pobre orfanet. L. Pobret! pobret!—103. Montserrat L. A un pin que se'n diu.—104. La cura maravellosa. L. Lied.—105. Dijous Gras. Lema: Carnestoltes quinze voltes.—106. La festa major. Lema: Qui l'ha vista y la veu!—107. Lo fill del Rey. L. Sona, viola, sona, fesne lo só cortès.—108. Nadal. L. La nit de Nadal es nit d'alegria.—109. La Creu. L. Ego, ego, ipse consolabor vos.—(Is. 51-12)—110. Algues marines. L. Madièpores y algues...—(Verdaguer.)—111. Jorn de dol. L. Remember!—112. Los dos aucells. Lema: Fides.—113. La fàbrica cata'ana L. De la màquina sonora.—(V. Ruiz Aguilar.)—114. La visita. Lema: Sant Vicents de Paul.—115. Lo jardí mullat. Lema: Octubre.—116. Nit l.. Com tantes en ma vida.—117. Amor. L. Canta l'amor y sos torments, sas llàgrimes y sos somriures...—(H. Heine.)—118. Las duas montanyas—El Montseny y el Canigó. L. Al ayre perfuma l'olor del romaní.—N'es montanya regalada.—(Verdaguer.)—119. Lo lladre galant. L. Lladre, més lladre que's altres.—120. La nuvia. L. Talment, semblava un àngel.—121. La Oració del Hort L. Amor de Deu!—122. La Campana de la Seu. L. Patria.—123. Lo desmay. L. Spes.—124. Lo gran dia del casament.—125. Lo festejar del dia.—126. Uns sogres de mal arreglar.—127. Somni d'amor. L. «En este mundo traïdor—todo es verdad ó mentira—todo es según el color—del cristal con que se mira.»—128. Posta de sol. Lema: Idili.—129. Amorettes al Amor L. ...—130. La Verge de la Mercè inspiradora de Jaume I en lo rescat de Mallorca. L. Redemptrix captivorum.—131. Fonda tristor L. No vullau de vosaltres sens remey enjagar

los pobres.—132. Lo duch Guillèm. L. E tota la sua amorosia era posada en Jesuchrist.—133. Les oliveres santes. L. Son jardiner es Deu.—134. A la Espanya castellana. L. Ay Castilla castellana—si la terra catalana—no t'hagués conegut may.—(V. Balaguer)—135. Herodes. L. L'inich fou ferit de nostre Senyor Deu.—136. Estudi. L. Fonts històriques dels cognoms o apellidos catalans.—137. Lo planeta mort. L. Y digué Deu: «Sia la llum—y fou la llum.»—138. La nuvia morta L. Flors gebrades.—139. El pelegrí. Lema: Camina que caminaràs.—140. La eixida blanca. Lema: Racer d'amor.—141. La vergonyosa. L. Amor.—142. Primavera encas. L. Amor.—143. Catalunya. Lema: Patria.—144. La veu del orfanet. L. Mater pro matre.—145. L'iglesia vella. L. Dolgos records.—146. Matinas. L. Christus natus est nobis: venite adoremus.—147. Adeu Montseny. L. ¡Allunyati!—148. En el claustre. L. Mon racer.—149. Naturalesa. L. Gloria in excelsis Deo.—150. Pensament. L. Dol.—151. L'en, terramoris. L. ...—152. La font prehistòrica, minero-medical de Vallfogona de Riucorb. L. Fons ascende bat a terra.—153. Cinch sonets L. Enfilall.—154. ¡Patria! L. Ningú es fill de duas mares.—155. La poesia. Lema: La poesia es lo vincle d'or que junyeix l'ànima al cel; la poesia es l'amor; la poesia es Deu, y mentres hi haja Deu hi haurà poesia.—A mon fill. L. Concells.—157. Les set paraules. L. Pater, dimitte illis: non enim scunt quid faciunt.—158. Contemplació L. Ecce lumen Dei.—159. A mon amor L. L'amor verge tot ho pot.—160. A Barcelona. L. Coratge y augur.—161. L'esperança en Deu n'es pau del cor. L. Lo del món tot passa.—162. Sant Tomàs en L'Actum est de Maniquaies. L. No n'hi ha cap de Deu dolent.—163. Lo Comte y Amatia—Buscant l'amor. L. Amor vñcit.—164. Surtida d'Hivern. L. Amunt los cors.—165. Biblanas L. Violé.—166. La fe, Catòlica va fer gran a Catalunya. L. Varen treure'l bon Jesús... Aquí es vostre capità—Aquesta es vostra bandera.—(Los Segadors)—167. Sempre vivés. L. A ma filla Maria.—168. Judas Iscariot. L. «Nolite judicare, ut non judicemini In quo enim judicio judicaveritis judicabimini... etc.»—(Sant Matheu, VII. 123.5).—169. Animas blancas. L. De la terra.—170. Eterna despedida. L. Plant de Amor.—171. La nuvia. L. Lacrymae.—172. Pau y amor. L. Puig l'Etern Pare sols la pau envia—com premi digne del amor d'un poble.—173. Passioneras. L. Inèdites.—174. Mirant-te. L. ...riguardando ne begli occhi...—(Dante).—175. La lletja. L. Cart entre lirs.—176. L'Agullola. L. Alta muralla—d'un castell de titans—es eixa serra.—(Verdaguer.)—177. Pregaria. Lema: Tría munera, aurum, thus et myrrha.—178. La nostra ofrena. L. ¡Bon profit!—179. Fides.—180. La filla del Carmesí. L. Petiteta.—181. La jornada del Bruch. L. Aquell que per tot passava, pel Bruch no pogué passar.—182. La Mare de Deu de la Mercè. (Romans històric.) L. «Mater Misericordiae, vita, dulcedo spes nostra, Salve.»—183. Florescencia. L. No't cas s'ense amor filleta meval.—84. Instantànea. Lema: Del natural.—185. Blava L. Idilica.—186. Al Pi de las tres brancas. L. Remembransa.—187. Ditzas fallidas. L. A una morta.—188. Anyoransa. L. Records.—189. Amor de l'ànima.—190. La meua jo. L. 300.—191. La mort del virrey. L. Bon cop de fals.—192. Lo plany de la sempre viva. L. A viure entre los morts, so destinada.—193. Fe de Montanya. L. En mort y en vida.—194. A la classe obrera. L. Ditzós qui estima'l trevall.—195. Quadret. L. ¡Oh tèmpera! ¡oh mores!—196. A la memoria de mossèn Jacinto Verdaguer.—Elegia.—L. Homenatge.—197. Llop y ovel·la. L. Dels temps en que les besties parlavan.—198. L'idea nova. Lema: No sols de pa viu l'home.—199. Tot reclutament deu ésser voluntari o mixte indemnizat ab substi-

tució. L. Al Sól de la Pau tot brolla.—200. Cansó. Lema: Que vens de lluny, cansó!—201. La mort del rector. L. Labor virtus.—202. Diada de Corpus. L. Costums de la terra.—203. L'honra i lo diamant. L. La taca no hi sia, que la pols bufant se'n va.—204. Vellant. L. Esperem.—205. L'ou com balla. L. Corpus Christi.—205. Lo carrer del Regomir. L. ¡Ay carrer del Regomir—qui t'ha vist i qui t'heu aral!—207. Idealisme i prosa. L. Cartas a l'aymía.—208. Mater purissima. Lema: Mare de Deu.—209. Pom de roelles. L. —210. Englantines. L. Vindicamus haereditatem Patrum Nostrorum.—211. Himne dels Jochs Florals. L. Vida.—212. Clars de lluna.—Trilogia. L. Astre d'amor.—213. Les danses d'estiu. L. Costums de la terra.—214. El poeta. L. Vo solí.—215. La sardana. L. Ball català.—216. Biografia. L. Toranré a lliure y plena!—217. Pel Monastir. (Cavilació.) L. Nihil prius fide.—218. Carnestolts. (Del natural.) L. Quousque tandem?—219. La follia. L. Epilech de novela.—220. Amor. Lema: De Santa Pau enarborant bandera—amor al món impera.—221. Himne dels Jochs Florals. L. Alsèm joyosos nostra bandera—qu'es la esperansa del nostre cor.—222. Balades en el desert.—223. El Candidat.—224. Trista. L. Al amich del autor en V. D. de T.—225. Goig y dolor. L. ¡Fel!—226. Rurals. L. Del natural.—227. Setmana. L. Crucifixus mortuus et sepultus tertia die resurrexit.—228. Jup. L. La mort del nen.—229. Eternal. L. Sempel.—230. Glorias y Mercès de la Verge Redemptora de Catus. L. Ad te clamamus.—231. L'Himne de las Flors. L. Com més del sól n'obri—l'ardent raig millor.—232. Pompeia. L. Resurrexit.—233. Revivallas. L. Aquell camp de creuhetas benehidas.—234. La Santa Casa. L. Si vis amari, ama—(Senec. epis. 9 ad Lucit.)—235. Himne dels Jochs Florals. L. Patria, fides, amor.—236. Macabra. L. Fides.—237. Recort. L. Fent punta.—238. Després del pecat. Lema: Et emisit eum Dominus Deus de paradiso voluptatis, ut laboraret terram de qua sumtus est.—(G. III. 23.)—239. ¡Sursum! L. La Amor.—240. El Sant epilech. L. ¡a sollicitud, el respecte y la tendresa ab que mirava a la Verge Santíssima, etc.—(Sant Joan Evangelista. Croiset.)—241. Lo Repte de Burdeus.—242. Sant Pau de Narbona y el Bisbat de Vich. Lema: Viam veritatis elegi.—(Psalm CXVIII, 30.)—243. La Fe Catòlica va fer gran a Catalunya. L. Catalunya baix la sombra benefactora de la Religió Catòlica... etc.—244. Himne a la pau. L. Des que la pau del món fou desterrada la humanitat vilment s'es transformada.—245. Flors morades. L. Flors de dol.—246. La Monja y la Casada. L. Vida.—247. L'Obra dels sis dñes. Lema: Exameron.—248. La selva animada. L. Albrecht Dürer.—249. Lluyta eterna. L. Vida y Mort.—250. L'arbre alt.—251. Visió. L. Mare del amor hermós.—252. Himne dels Jochs Florals. L. Fe, Patria y Amor.—253. El Miracle de la Verge. L. Hossanna!—254. Sereñata. L. Clar de lluna.—255. Germanastres. L. Aspra tenzón.—256. Posta de sól. L. Desvellament.—257. La esperansa. L. «Esperansa y recorts de ditxa... etc.»—258. Advent. L. Korate coeli desuper et nubes pluant Justum... etc.—(Isaías. XLV. 8.)—259. Llot. L. Dramas del vici.—260. La Llegenda del Rondallayre. Lema: Estrofas.—261. Populars. L. A la mainada.—262. Prometensa. L. Ben fet.—263. Onas. L. Ton cepetre es el trident.—264. La Poesia. L. Suspiro de lo hermoso—inspiración divina.—265. Historia vulgar. Lema: Has olvidat aquells bons temps? etc.—(Heine.)—266. Dolços Col·loquis. L. Amor meus mihi et ego illi.—267. Fochs de Sant Joan. L. Tot es fum.—268. Los Reys a la Maternitat. L. Es una festa trista—la festa dels bordets.—269. Estiuheig. L. VIII.—270. Visions. L. V. Sonets.—271. Fruhnt de la Natura. Lema: Natura simplicibus gaudet.—272. Copdicia.

Lema: Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra... etcètera.—(Sant Matheu V. 19 y 20.)—273. Vida nostra. L. Cères y Plutó.—274. Realitat. L. Bon punt la criatura.—275. Expiació. L. del natural.—276. Justicia? L. On doit faire ce que l'on sent.—(Zola.)—277. El Calvari d'una vida. L. Somniava un impossible.—278. Desil·lusió. L. Els metges ho havian dit.—279. Te'n recordes? L. Viatjavem a rahó de seixanta kilòmetres per hora.—280. Sola. L. Les aurenets.—282. Ofegant el recort. Es mortal.—282. Cercant l'aymador.—283. Redempció. L. L'amor tot ho esborra.—214. Lo Beato Domingo Castellet. L. Majorem hac dilectionem nemo habet, etc.—285. Ignés de Llar. L. ¡Traydora!—286. Paraula d'or.—287. Les meves filosofies. L. Del meu hortet.—288. Tríptich. L. Promesas santas.—289. La llantia del Santíssim. L. Lux perpétua.—290. Gent d'ideals. L. Assaig de novela humorista.—291. Lo Martre del Calvari. I. Domine, memento mei, cum veneris in regnum tuum.—(Luc. 23-43.)—292. Primer Amor. Lema: La vostre amor donzelleta, no me la vòleu donar?—293. La fe catòlica ha fet gran a Catalunya. Lema: Qui esfonsa o alsa als pobles—es Dieu qui'ls ha creat.—(Verdaguer.)—Oda a Barcelona.—294. Idili. Lema: La mare de Deu cosia en el portal de s'hortet. (Cançó popular.)—295. Himne dels Jochs Florals. Lema: Veniu trovayres, nostra lluyta es noble.—296. Cercant flors. L. Amor che al cor gentil ratto s'apprende amor, che a nullo amato amar perdona.—(Dant. Divina Comedia Infern. C. V.)—297. Perpetuinas. L. Gloriosa dicta sunt de te—(Ps. LXXXVI. 3.)—298. Les hores d'amor serenes. L. ¡Ay anys de joventut! ¡Ay foguerada de graciosos amors!—299. Idili místich Lema: Di'etiae maea essecum filiis hominum.—300. Kondalles y Cansons. L. La santa llar vos guarda—com mirra en l'encenser—floretes estimades—del patri claveller.—301. Estiuhenques. L. A ma esposa.—302. Testament. Lema: Patria.—303. Lo Miracle del «Bergents». Lema: Surge et ambula.—204. Las duglas coronas. L. Renaixensa.—305. Rondalleta. L. Vida.—306. L'hora de la mort. L. Règimen de l'humanitat.—307. Viatge. 308. En el vèrtich de la vida. L. Y en los braços.—309. Intimas. L. Amorosas.—310. Retaule.—311. Dolsa mort. Lema: Plácido sopóre.—312. El Pi de les tres branques. L. Arbie sagrat.—313. Idili blau. L. Parellas.—314. Natura. I. Imutable.—315. Llum. L. De ta détresse j'ai sondé l'horreur.—(Heine.)—316. Nupcial. Lema: Natura.—317. Sol. L. Ne me disais jamais ce triste mot d'adieu; pour une, au revoir, c'est le mot de l'espoir.—(D'Arincourt.)—318. De ciutat. L. Passions baixas.—319. La mellor vida. L. A Flora.—320. Biblias. L. A quatuor ventis veni spiritus... etc.—(Ezequiel. capítulo XXXVII, vers. 9.)—321. Després del bou. Lema: Marina ciutadana.—322. L'etern femení Lema: Omnia mecum porto.—323. Tardor y Primavera. I. Lema: Descriptivas.—324. A una nina. L. Amor.—325. A Catalunya. L. Si fós ara!—326. Amorosas. L. Jo t'am!—327. Hivern. L. Plany.—328. Visca! Xampany! Lema: 329. Croquis Pyrenenchs.—330. A Polonia. L. Els rius y las montanyas saltaràn de goig per son triomf.—331. Prosa. L. O si quis pretii vidisset tui—Olim redides ad splendorem pristinum.—(Phedrus.)—332. La Roda. L. Contrast.—333. Las cendras d'en Robert. Lema: Ultratomba.—334. La sotana vermella. L. Qui s'ho creu, qui no s'ho creu—com m'ho van contà usho conto.—335. Als Jochs Florals.—Himne. L. Ma sang per ells.—336. Regnat de Christ. L. Christus Rex.—337. La lluna no es morta. L. On croirait voir vivre—et mourir la lune.—(Paul Verlaine.)—338. Ciencia d'Adam. L. Minuisti cum paulo minus ab angelis.—339. Montanyenca. L. Flor del camp.—340. Lo meu roser. L. ...rosa... in Jericó.—341. Lo progrès. L. Camen saeculare.

A més se són rebudas quatre composicions que, per no venir ab las condicions establertes en lo Cartell, no han pogut ésser admesas.—Lo Mantenedor Secretari, *Manuel de Montolú*.

NOVAS

La «Lliga Regionalista» ha tingut el bon acort de pendre'ls següents acorts:

Primer. No pendre part ni enviar representació a cap dels actes que, en obsequi del Rey, tinguin lloch ab motiu de la seva vinguda a Barcelona.

Segon. Dirigir un manifest al poble català recordantli una vegada més la opressió secular de Catalunya, el desconeixement dels seus drets, la negativa constant y obstinada a totas las aspiracions de nostra terra, y fer una afirmació categòrica dels principis del catalanisme.

Tercer. Recabar pera dit manifest la firma y el concurs de las demás entitats catalanistas; y

Quart. Fer públics aquests acorts.

Naturalment que aytals acorts són de sentit comú y no hauria pas tingut necessitat de pendre'ls la «Lliga» a no haverse evidenciat la volubilitat y fins corruptibilitat d'algú o alguns; naturalment que, tractantse de la rebuda del queix d'un Estat unitari, els acorts presos per la «Lliga» són cosa tan dogmática y sabuda pels autonomistas, com ho es pels catòlics (segons comparansa d'un bon company) el dejunar en dias de precepte. Però, de totas maneres, may sobran acorts semblants. La «Lliga» ha fet bé al publicarlos, y encara farà millor si ab un expressiu recadet els envia particularment a tots els regionalistas que per sufragi del poble ocupan càrrechs públics.

Nostre aplauso, donchs, a la «Lliga Regionalista», y que per molts anys pugui defensar ab la mateixa energia els nostres alts principis.

Se'ns ha remès, pera sa publicació, la següent protesta que insertem gustosos, puig demostra que la opinió de la classe escolar catalana no es la que li han volgut atribuir determinats elements que aquests dias no's donan punt de repòs preparant ovacions y confeccionant entusiasmes:

Conexedoras las societats escolars al peu indicadas de que alguns estudiants, en nom de tots els demás, havian sollicitat se'ls hi concedissin els estandarts de las diversas facultats y escolas, y no estant conformes en que ostentin representacions que no són ciertas y creyent, al mateix temps, que pera representar una facultat o centre d'ensenyansa qualsevulga's necessita si no la conformitat de tots els individus que la componen, quan menys la de la majoria dels mateixos, circumstancia que indubtablement no existeix en aquest cas concret, las entitats que suscriuen, en cumpliment de son dever, han visitat al alcalde, de qui depenen els estandarts, pera ferli avinent las anteriors manifestacions.

Manifestacions que fan públicas porque pública també ha sigut la representació que indegudament volían atribuhirse alguns escolars d'aquesta Universitat quina conducta desautorisem per medi de la present.—«Centre Escolar Catalanista».—«Agrupació Escolar Catalanista Ramón Llull».—«Asociación Escolar Republicana».—«Federació Escolar Catalana».—«Asociació Escolar Robert».—«Joventut Escolar Carlista».

El consell d'administració de *La Renaixensa*, compost pels senyors M. Folguera y Durán, Pere Arderiu y Antoni Colomer (donchs els senyors don Albert Escubós y don Joseph Matas no han acceptat la reelecció dels càrrechs que desempenyavan en l'anterior consell) ha manifestat en el número de diumenge que *La Renaixensa's* convertiria temporalment en setmanari pera — com diuen—«referse moral y materialment de sa postració actual y reempendre després ab més vigor y energias que may, encara que potser sia ab menos pretensions, la seva campanya pera'l sanejament y regeneració social de Catalunya.»

Segons declaran, els ha conduhit a tal extrèm l'estat de desequilibri entre'ls ingressos y els gastos del períodich, y l'haver trobat gayre bé buyda la caixa de la societat anònima, però confian poder dur la empresa a bon terme comptant ab la imprenta y ab el valor dels béns mobles, encara qu'estàn gravats ab 45,000 pessetas que s'han de pagar als antichs propietaris.

Desitjariam que la nova comissió fes de *La Renaixensa* un veritable portaveu de las actuals aspiracions del Catalanisme.

Deya dias enrera *La Correspondencia de España*:

S'ha comentat molt la esmena presentada al projecte de lley d'administració local pels diputats catalanistas, puig en ella, conservant sols el nom las provincias actuals, se disfressa molt poch per cert el famós programa de Manresa, y's demana una autonomia regional casi absoluta, baix l'administració de consells regionals formats per agrupacions de provincias.

Está clar que'ls catalanistas encubreixen la seva intenció al dir que aixís ho demanan pera totas las regions d'Espanya; però a lo que van, en realitat, es a lo seu.

Ab lo qual entenem que fan molt bé, porque prou feyna té cadascú a arreglar sa casa pera que's fiqui a arreglar las dels altres.

Aqueixos *hidalgos* se pensan que'ls catalans fem com ells, que tot l'any venen aquí a rihada feta per arreglar Catalunya y... pera ferse passar la gana.

A lo tuyo tu, que diuen ells, encara que no ho practiquin.

L'«Associació Wagneriana» celebrà'l dia 25 del present una sessió literari-musical dedicada al gran compositor alemany Franz Schubert.

El senyor Pena, president de l'associació, llegí un curt treball estudiant la personalitat artística de Schubert, qual importància celebrà. El treball d'en Pena fou complet, puig analisà l'obra de Schubert, considerantlo com autor de *lieder*, de composicions pianísticas y *di camera*, simfonias y òperas. El senyor Pena fou molt aplaudit.

Tot seguit foren executats el *Quartet en si bemol major* (op. 168) y l'*Octet* (op. 166), obras bellíssimes que valgueren grans aplaudiments als executants senyors Munner, Marcet, Estera, Dini, Valls, Richart, Nori y Sadurní.

Entre'ls varis actes de protesta contra'l projecte de ley de servey militar obligatori, cal consignar el *meeting* organísat pel «Foment Autonomista Català», que'l passat dissapte's celebrà sols a mitjas, donchs el delegat del govern civil el suspengué fundantse en un erro en que s'havia incorregut al donar compte a dit centre oficial del lloch ahont el *meeting* se celebraria.

Havian fet us de la paraula'ls senyors San-salvador y Armengol, que combateren eloquentment el servey obligatori com a propi de pobles endarrerits y antiliberals. El públich, qu'era nombros y de diferents yegadas havia demostrat son entusiasme, sorti del local al suspendres el *meeting* donant forts viscas a Catalunya.

Els editors de la «Biblioteca Popular de L'Avenç», desitjosos de contribuir al foment de la novela catalana, obren un concurs pera premiar las tres millors que's presentin a condició de que sian rigorosament inèdites y de que la extensió de cada una no excedeixi de 120 planas impresas ni baixi de 100. Els tres premis seràn de 125, 75 y 50 pessetas respectivament, y ademés s'entregaràn als respectius autors 25 exemplars tirats en paper satinat. Se concediràn els accèssits y mencions honoríficas que s'estimin de justícia, els quals donaràn també dret a la publicació de la novela en la Biblioteca y a la entrega de 25 exemplars en paper satinat. El terme d'admissió finirà'l dia 31 de maig, y el fallo's farà públich el dia 20 de juny següent. El jurat calificador està compost pels senyors Joaquim Casas Carbó, Ignasi Iglesias, Joan Maragall, Jaume Massó Torrents y Ramón de Perés.

L'«Ateneu Arenyenç» ha organísat son VII certamen literari, qual festa's celebrarà'l segon dia de la festa major d'Arenys de Mar, o sia'l 10 de juliol. S'ofereixen quinze premis, advertintse que no's concediràn accèssits ni mencions honoríficas. Els treballs, rigorosament inèdits, han d'ésser enviats al president del «Ateneu Arenyenç», don Joaquim Bombi, (Margaridas, 16, Arenys de Mar), fins al dia 25 de juny. El jurat calificador està compost pels senyors Joseph Maria Arnau, president d'honor; Joseph Franquesa y Gomis, president; Joan Maragall, Frederich Rahola, Francisco Flos y Calcat, Joseph Calbetó y Roget, Modest Soler, y Manel Folch y Torres, secretari.

S'ha inaugurat al carrer de Pelayo, 8, la sala d'exposicions de la revista comercial iber-americana *Mercurio*, en la que hi estàn exposats molts dels productes que constituïheixen el comerç entre l'Amèrica del Sud y Espanya, y ademés un curiós aplech de fotografias. El local reuneix excelents condicions. Felicitem als senyors Rahola y Zulueta, que són l'ànima d'aqueixa exposició.

Publicacions rebudas:

Cuadernicos baturreos, per Julio Victor Tomey. Hem rebut els quaderns 7 y 8, que contenen agradables narracions *baturras*, plenas d'humorisme y dels acudits propis del poble que descriuhen, sovint grollers, sovint plens d'intenció. Se ven cada quadern a 20 cèntims.

La Esquerpa, cansó popular catalana, XXXV delas publicadas pel «Cançoner Popular», contenint la lletra, la música y copiosas notas folk lòricas, y anant ilustrada ab un bonich dibuix a la ploma. Preu, 10 cèntims.

Ayres del Riubrugent, sardana llarga de Miquel Font y Llagostera, pbre. Aquesta sardana, escrita ab totas las condicions pera ésser ben ballada, la forman motius musicals de cayent molt català, y ha sigut editada per la casa Dotesio. Preu, 1 pesseta.

Boyra y Sol, monòleg original de Ramón Surinach Baell. Se recomana aquesta obreta per la naturalitat y correcció del estil; el llenguatge, ja festiu, ja sentimental, reflexa ab acertats matisos y gradacions, els diferents estats d'anim del protagonista. Fou estrenada ab éxit en el teatre del «Circo Barcelonés» la nit del 2 de janer d'enguany. Preu, 50 cèntims.

L'Holandès errant, de Ricart Wagner, traducció catalana adaptada a la música per Xavier Viura y Antoni Ribera. Acompanyan a la traducció un complet estudi temàtic y un quadre sinòptic ab els temas musicals.

Ha sigut editada aquesta traducció per la «Associació Wagneriana».

Lluïsa, novela musical de Gustave Charpentier, traducció catalana adaptada a la música per Joaquim Pena, acompanyada d'un detingut estudi temàtic i d'un quadro sinòptic dels motius musicals. Ab aquesta obra s'inaugurarà la pròpera temporada del Liceu.

Riu amunt, aplech d'estudis de nostre estimat company de redacció en Geroni Zanné. Aquesta obreta forma'l volùm VIII de la popular biblioteca «Nova Catalunya». Preu, 1 ral.

Montblanch al «Orfeó Canigó». Follet il·lustrat, commemoratiu de la excursió que dita entitat coral catalana feu a Montblanch els dies 19 y 20 de mars. S'hi llegeixen entusiastas articles y poesias, y varias cansons populars catalanas.

TAPAS

pera la enquadernació de JOVENTUT

Els subscriptors y lectors que conservin completa la colecció dels números publicats durant l'any 1903, poden remètrala a aquesta Administració, que s'encarrega de ferla enquadernar pel preu de 3 PESSETAS, ab las artisticas tapas expressament confeccionadas pera'l volùm IV de JOVENTUT.

Las tapas soltas se facilitan al preu de 2'50 PESSETAS.

Fidel Giró, impressor. — Carrer de Valencia, 233

JOVENTUT

SETMANARI CATALANISTA

Els treballs se publican baix la exclusiva responsabilitat de sos autors.

No s'admeten els que no sían inèdits.

No's tornan els originals.

Se donarà compte de las obras rebudas en aquesta redacció, y de las qu'ho mereixin se'n farà crítica.

PREUS DE SUSCRIPCIO

CATALUNYA: Un any.	8	Pessetas.
» Mitj any.	4'50	»
» Trimestre.	2'25	»
ALTRAS REGIONS D'ESPANYA: Un any..	9	»
EXTRANGER: Un any.	10	Franchs.
Número corrent.	20	Cèntims.
» atrassat, ab folletins.	40	»
» » sense folletins.	25	»

El número corrent no's ven sense folletins.